

Nejdřív jsem u ní zmáčela balíky papírových kapesníků, než mi začala dávat domácí úkoly, které jsem musela vypracovat písemně jako ve škole. Udělala jsem sondu do vlastní duše v rámci prvního domácího úkolu, ve kterém jsem měla napsat, jak se vidím já sama a jak mě vidí moji nejbližší.

Nevěřil bys, tati, jak se všichni shodují na tom, co jim na mně vadí. A jak dobře to vím i já sama, a přesto s tím nedokážu nic udělat.

Všechny moje negace se týkají přecitlivělosti v rodinných vztazích, neustálých návratů do minulosti, neschopnosti uzavírat cykly a trápení věcmi, které nemůžu změnit. Jediná mamka mi bez ohledu na Alzheimeru vychrtila moji charakteristiku do telefonu: „Seš milá, pracovitá, šikovná, adaptabilní, uvážlivá, chytrá, svědomitá, upřímná, nesnášíš lež, vyhýbáš se konfliktům, dobře vaříš, máš ráda pořádek, nemáš ráda ruční práce, máš dobrou paměť, hezky tančíš a zpíváš. A milovalaš tatínka...“

Už je to pár let, co mi to přesně takhle nadiktovala. Plná lásky, empatie a obdivu k vlastní dceři. Bez špetky žárlivosti na moje propojení s tebou...

Návštěvy u psychologičky jsem asi po třech měsících vzdala. Ověřila jsem si, že mi stejně nejvíc pomáhá psaní a že už žádnou psychologickou pomoc nepotřebuju. A právě tato neradostná etapa se dostala i do mé knížky. Byla jsem tehdy přesvědčená, že moje přání i potřeby jsou oprávněné a cítila jsem se ukřivděná. Stejně jako ty, když jsem ti oznámila, že už chci žít svůj vlastní život, bez tvého vlivu.

A zatímco tys krátce nato zemřel, já jsem měla o čtyřicet let později jen ošklivý úraz na kole.

Všechno začínám chápat až teď, bezmála o deset let starší, než jsi byl tehdy ty.

Ale je to jen zlomená noha, která mě konečně přivádí k rozumu, a ne smrt! Na rozdíl od tebe žiju, tati!

A ten čas, který trávím o berlích, s každodenní bolestí, není ztracený. Zvolils pro mě nečekaný a dost krutý způsob poznání, ale zjevně to má svůj význam. Chtěls mi jen dokázat, že zlé je opravdu vždycky pro něco dobré. Proto se mi přání, které v sobě nosím poslední dva roky, začíná konečně rýsovat v reálné podobě. Právě teď, kdy bezmocně ležím v obýváku na polohovací posteli a kňučím bolestí.

A když bolest povolí, pajdám o berlích a snažím se kromě rehabilitace dělat i něco užitečného v domácnosti. S obtížemi a strašně pomalu.

Už dva měsíce jsem nesedla do auta, nemůžu jet za mamkou do Brna ani smysluplně trávit čas s Bruníkem, nemůžu nikam vyrazit s kamarádkou nebo jezdit s nákupním vozíkem po supermarketu. Jsem plně závislá na Honzovi, který se moc snaží, a na pár lidech z okolí, kteří se o můj stav zajímají. Je to proces očištný a v mnoha směrech pozitivní, ale náročný. Fyzicky i psychicky.

Jediné, čemu se můžu věnovat téměř na sto procent, je tříbení myšlenek. Mám na to víc času, než bych chtěla, dlouhé hodiny, bezesné noci... a počítač.

A tak si v tom pralese otázek a úvah, které mi prorůstají do mozku, klestím cestičku. Úzkou, ale bezpečnou cestu, po které pomalu klopýtám, abych si v jejím cíli uvědomila, že mi ta smůla vlastně přináší určitý druh štěstí.